

духа, за да се взре въ миналото на „Царювецъ“ въ Търново,—на този акрополъ, гордо и усамотено стърчащъ надъ шумната Янтра, нѣкога увѣнчанъ съ царствени каменни палати на Асѣновцитѣ и съ величествени храмове, люлката на сждбоносни събития, отгдѣто българскиятъ държавенъ гений, заедно съ славата на оржието е простиралъ властѣта си до Адриатическо море, до Сава и Карпатитѣ.... Отъ този връхъ се е нѣкога заповѣдвало, при Иванъ Асѣна II, надъ една България съ граници почти дваждъ по-широки отъ границитѣ на Санъ-Стефанската! Величие изчезнало и не оставило днесъ никакви слѣди. При тия спомени за „Царювецъ“ — една тиха тжга обзема душата на българина, прѣпълнена съ таинствени и величествени видения и стояща прѣдъ грозната дѣйствителность на пустотата и смъртъта. Не, отъ „Царювецъ“, въ тоя день българинътъ съзираше великото събитие, извършено въ старата столица на българскитѣ царе и патриарси, — избирането на първия български князь, слѣдъ петвѣковно робство. Споменитѣ за „Царювецъ“ ставаха по-омайни, по-плѣнителни, при вида на великото събитие, що се вършеше въ тоя день. Българскиятъ народъ, видѣ лика на избраница за българския прѣстолъ. Възкрѣсна надеждата за бждещето на народа ни, не по-малко величествено и славно, отъ миналото....

Прѣосвещениятъ Климентъ, митрополитъ Търновски, посочи на народното прѣдставителство за избаникъ на Българския прѣстолъ Княза Александъръ Батембергски, единъ отъ шипченскитѣ герои, плѣмянникъ на руската царица.

Въ отговоръ на рѣчѣта на прѣосвещения Климентъ, раздалъ се екотътъ на единодушния възгласъ: „Да живѣе Князь Александъръ!“, който единогласно